

Пътешествието почва от ранни зори. Всъщност, не. Трябваше да тръгнем от вкъщи в 4 следобед. Което ме накара да се зачудя защо, в името на всичко свято, трябваше всички да са на крака още в 9 -10 – прекрасно време за спане.

Въпреки това направих саможертвата да се разделя с леглото си. Оправих си багажа за 15 минути, минавайки покрай крещящи членове на семейството - все едно отиваме не на почивка, а на бойно поле...

Е, минаха твърде многото изпълнени с крясъци часове и потеглихме с помощта на едно приветливо такси. Влязохме в летището – място, което не изпква особено с красотата си, наредихме се на опашка от, както ми се струваше тогава, цяла България и майките им. Казахме нещо на някаква жена зад някаква каса, пратихме куфара си на самостоятелно пътешествие нанякъде и отидохме да проверят в колко точно искат да се качим на този самолет.

Трябваше да минем през любимия ми железен скенер. Това обаче означава, че съм длъжен да премахна всичкото желязо от себе си. О, каква забава.

След като извадих всичките си притежания и ги поставих в някакъв контейнер, което отне никак не малко време, бях приветстван с думите: „Сега и палтото.” Добре, има смисъл, махнах го, натъпках го в контейнера.

„И раницата”. О кей, има химикалки, може да решат, че са пистолети, откъде да знам. Хайде в контейнера.

„И сакото, господине.” Какво му има на сакото?... Добре, както искате, вие, параноици такива. Заповядай в контейнера.

„Колана.” Тия ще ме побъркат. При използването на 3 контейнера само за моите неща, получавам ли следващия като подарък?

„Шала.” Добре, вече най-вероятно изброявах нещата, които нося. Или просто памучният ми шал им е заприличал на бомба...

Огледа обувките ми. Очаквах да каже, че ѝ приличат на железни и просто да си тръгна, но реши да ме остави този път. Минах през невероятната Арка на Желязото. Точно, когато си казах: „Нищо не остана в мен, че да ме претърсват”... Забравих, че явно приличам на – пардон, съм – трениран терорист, защото веднага ме извика един чичко да се пипкаме. Пипкахме се, че чак повторно (нашата любов беше все пак платоническа), остави ме. Чакам си аз дрехите, за да напусна това уникално летище. Идва палтото ми със сакото. ОК. Идва колана ми. Супер. Всичко си е идеално... Докато не дойде раницата ми. Тръгвам аз да си я взимам като всеки нормален човек, но идва някакъв мъж и ме пита: „Може ли да погледнем в чантата Ви?” Така де, той всъщност казва: „Мое ли дъ погледем ф чантаа ве?”, просто предположих, че не получава епилептичен припадък, а говори думи.

„Еми нямам особен избор...” - казвам си аз. Отварям чантата и той ме избутва, все едно зарежда джобния си Калашников! И почва да търси. Обувки, чехли, книги, карти... Да не би, като в училище, да са забранени картите?! Търси ли, търси. Нищо не намира.

„Пак ще го минем през скенера.” („Пък ш’гу миеме прескъенеръ.”)

Епа, минавайте го, ако искате го дайте на кучета, разгледайте го с лупа, микроскоп, каквото ви харесва...

Виждам пак чантата ми да минава през скенера и да пристига до мен. Човекът, който досега търсеше атомна бомба в нея, нещо се заговори с някакъв друг пазач, гледайки надписа на челото ми „УБИЕЦ”.

Е, от него да мине, даде ми чантата. Преминахме през последната защита на летището от мен. Отивам аз, подавам си билета и личната карта на поредния човек, той гледа ли, гледа. Извиква родителите ми, кара тях да си покажат личните карти, преглежда ги така, че някой би предположил, че има голи жени на снимките, поглежда ме мръсно и казва: „Тръгвайте.“

Тръгнахме, седнахме на някаква маса с крайно въпросителна хигиена и зачакахме. След известно време отново се наредихме на една не особено спретната опашка. След още прекрасно, изключително, дори ФЕНОМЕНАЛНО чакане и блъскане със също изнервени хора, ни качиха на някакъв автобус. И потеглихме към самолета!

След като се качихме и показах билета си на петия човек, за всеки случай, ако съм убил другите четирима, седнах на произволно място до брат си. Незабавно усетих как животът щеше да е доста по-лесен, ако бях джудже в тази ситуация – едва побирам краката си в минималното пространство между моята и предната седалка (може би сега е моментът да уточня, че не съм клоун/мутант/рекордьор за най-големи крака). Е, все някак се наместих. И очаквах да потеглим, да отлетим, да се насочим към небесата, подигравайки се на смешната гравитация... Но пък получавам половинчасово пръскане на самолета с някакво бяло нещо [нужна сексуална шега]... Било против заледяване...

Е, напръскаха самолета, настанихме се, пилотът излетя, самолетът също, инцидентно; всичко – наред. И сега идва сагата със заспиването в отвратително тесния и неудобен самолет... Заклевам се, щеше да ми е по-удобно на табуретка... Накрая просто се отказах и зачетох книжка, която си бях взел.

Но дойде време и за кацане. И тук направо ми стана тъжно... АЗ мога да сваля самолет по-гладко! Към края бях готов да им оставя собственоръчно рециклирана Мура Трио на съседната седалка... Но не се стигна до там. Когато слязох, направо се почувствах като нов човек.

Летището, където кацнахме, беше една от най-огромните постройки, която съм виждал. Забелязах радостния надпис, гласящ, че изходът е на 30 минути пеша. Ура...

Е, взехме си багажа, излязохме и грабнахме първото възможно такси. След около 15 минути и 27 евро, пристигнахме в хотела. Отидохме на рецепцията, където се запознахме с Густо, който с удоволствие ни показва къде да харчим парите си. Даде ни карта. Показа ни забележителности. Каза ни къде има вкусни ресторанти. Показа ни къде има готини барове. Въобще, ако се бяхме притеснили, че имаме твърде много пари, притесненията ни се изпариха моментално.

Отидохме да вечеряме набързо в един ресторант наблизо. Настанихме се до една двойка, очевидно на среща. Почувствах се потискащо неловко. Мъжът ни погледна с поглед, казващ: „О, господи, балканци...“

Дойде мъж с най-невероятния мустак на света и друг на около двадесет години, спретнат, добър английски. Преводач.

Разбрахме се какво да поръчаме, човекът-мустак си тръгна и другият мъж се заговори с нас. Позна, че сме от България, което можеше да се смята като нещо лошо ИЛИ като нещо добро, предполагам. Е, той беше невероятно учтив. Имал приятел, който бил в България. Трябвало и той да отиде, ала бала, ала бала.

Остави ни да бъдем средностатистическо семейство и, общо взето, да сме твърде шумни. Двете бутилки вино не помогнаха. Към края наистина не завиждах на двойката, която изглеждаше така, все едно сме ѝ открили баничката...

Храната беше божествена, но за сметка на това – малко. Или може би просто Мура Трио не важеше за закуска и обяд и бях толкова гладен, че и 3 пържоли да ми бяха дали, пак щях да мрънкам за количеството. Благодарихме, извинихме се на двойката и потеглихме към най-близкия отворен магазин, от който да вземем пуканки (изискано е моето семейство).

Пишейки това, виждам контраст, който не целях да покажа. На излизане от България ме гледат като престъпник, а в Испания ме питат как съм, колко дни ще оставам, какво планирам да видя, бил ли съм тук преди...Разликата е доста фрапираща. Разбира се, ако исках да бъда песимист, на когото са му открили блъфа за Дядо Коледа твърде рано, бих казал, че единият тон пари, който изхарчихме за глупости, определено е помогнал, за да ни харесат, ама пък не сме хвърляли пачки по всеки срещнат.

Философията не е сложна – защо да бъдеш задник, когато можеш да не бъдеш задник.